

til Retten til at paaligne Beboerne en saadan Byrde var skyldstgørende. Men jeg skal nu tillade mig til anden Behandling at stille Endringsforslag i den af mig omtalte Retning. Maaſte vil jeg ſaa nærmere kunne ſaa Dphlyſninger om det andet Spørgsmaal.

Gad: Jeg vil dog gerne gøre en ganſte kort Bemærkning til det ærede Medlem fra Bornholm. Naar han ſagde, at den omtalte Maade at forſørge fattige paa et noget aldeles ukendt her i det egentlige Kongerige, ſkal jeg tillade mig at ſige, at det ganſte viſt nu er noget ukendt, vi ere komne over det Stadium, om jeg maa bruge det Udtryk. Men jeg kan dog perſonlig godt huſte fra min Barndom, at enkelte fattige netop af den Slags Menneſter, ſom der her er Tale om, bleve forſørgede paa ſamme Maade her ſom paa Færøerne. Det er alſaa en gammel Sædvane, ſom nu heldigvis er forsvunden i det egentlige Kongerige paa Grund af den Udvikling, Tiderne have ført med ſig, og jeg kan haabe, at den Tid maa komme, at et ſaadant Forhold ogſaa kan forſvinde for Færøernes Bedkommende. Jeg maa dog tillade mig at bemærke, at naar hele Lagtinget ubetinget og enſtemmig erklærer, at Forholdene deroppe endnu ere af den Natur, at man ikke kan undvære dette Middel, forekommer det mig, at det vilde være noget beſynderligt, om vi andre, der dog mere eller mindre ere ude af Stand til at bedømme de for Færøerne ſpecielle Forhold, vilde modſætte os det. For øvrigt ſkal jeg ikke gaa videre ind paa Sagen i dette Øjeblik.

T. Thomsen: Der var en Ting i det ærede Medlem for Bornholms 2den Valgfreds (M. S. Jensen's) Udtalelſer, ſom jeg ikke rigtig kunde forſtaa. Det ærede Medlem mente nemlig, at man under alle Omſtændigheder burde indſtrænke denne Udgang til at gaa paa Omgang til de Individet, der ere fordrunkne eller ſtridige. Det kan jeg ikke forſtaa. Forholdene ere paa Færøerne ſaaledes, at der maaſte er enkelte ſtridige og fordrunkne Menneſter, men hvorfor ſhulle diſſe Menneſter netop gaa paa Omgang? hvorfor ſhulle Statterhjerne, naar de have denne Institution, netop tvinges til at tage diſſe Individet? Der vilde baade fra Statterhjerne's og Fattigmedlemmernes Side være Mening i, at det i nogle Tilfælde ogſaa kom til at gælde de fredelige fattige. Forholdet er nemlig det, at Fattigmedlemmerne i Almindelighed ere glade ved at gaa paa Omgang, ved at vandre fra det ene Sted til det andet; det er en Afveſelning, og de blive behandlet godt. Nu ved jeg

ikke, hvorfor man ſkal ſætte den Præmie paa de ſtridige og fordrunkne. For dem gælder jo ſnarere § 46, at de kunne anbringes i afſides liggende Bygder, ſ. Ets. Store Deiten. Jeg mener alſaa, at en ſaadan Forandring, ſom jeg her imødegaaer, i det af Lagtinget vedtagne Forſlag er en Forværring af Lovforſlaget og ikke en Forbedring. Jeg kan ikke ſe rettere, end at de Beſtemmelſer, der findes i § 43 ere betryggende nok. Der ſkaar nemlig der, at i Reglen ſkal det ikke være tilladt at forſørge Fattigmedlemmer paa den her omhandlede Maade, men undtagelsesviſ ſkal det dog kunne lade ſig gøre, og da ſaaledes, at Overøvrigheden ſkal give ſit Samtykke dertil. Det er alſaa undtagelsesviſ, og Overøvrigheden maa ſkønne over hvert enkelt Tilfælde. Jeg kan alſaa ikke ſe, at man, naar der findes en ſaadan Betryggelſe, ikke kan følge Lagtinget.

Juſtitsministeren (Nellemann): Jegønſter blot at gøre den Bemærkning, at Beſtemmelſen ſkulde jo nærmest finde Anvendelſe paa dem, ſom det ikke er muligt at ſaa anbragte i faſt privat Pleje. Det er jo dem, man vil have Udgang til at lade gaa paa Omgang, fordi man ikke paa Færøerne har Arbejdsanſtalter og deſlige, hvor man kan ſætte ſaadanne Folk ind. Det er jo det, man vilde gribe til her, men da ſaadanne Anſtalter ikke findes paa Færøerne og ikke kunne ventes at komme der i en nær Fremtid, er man deroppe i Forlegenhed med, hvad man ſkal gøre med Individet, ſom ingen vil have i faſt Pleje. Det er med Henſyn til dem, at manønſter at have en Ret til at forholde ſig, ſom man hidtil har gjort.

Da ikke flere begærede Ordet, ſluttedes Forhandlingen.

Lovforſlagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afſtemning.

J. C. Chriſtensen: Jeg tillader mig at foreslaa denne Sag henviſt til et Udvalg paa 11 Medlemmer.

T. Thomsen: Vi pleje jo ikke at være uenige om de færøſte Sager, og derfor tager jeg kun nødigt Ordet for at anbefale, at vi ikke nedſætte Udvalg i denne Sag. Lovforſlaget har i Rigsdagen været diſkuteret i forrige Rigsdagſamling, og det er kun en enkelt Paragraf, der imellem Folketinget og Landſtinget har været Diſkuſens om. Det forekommer mig derfor, at der ikke er Anledning til at nedſætte Udvalg.